

[Iver Poulsen.]

livsforholdene, skal vi alle yde en virkelig hjælp — dér skal vi ikke være sparsomme.

Det er ganske klart, at trekantregeringen ved hjælp af loven om offentlig sygeforsikring af 1960 søgte at nå det socialistiske mål, det mål, som vi nu af den ærede socialdemokratiske ordfører har hørt er socialdemokratiets, nemlig enhedssygekassen. Men forudsætningen for at nå dette mål var en ganske bestemt: aflivning af alt, hvad der hedder privat sygeforsikringsvirksomhed — og jeg tror nok, jeg tør sige, at trekantregeringen hverken var kræsen eller skånsom i valget af de midler, den brugte over for fortsættelsessygekasserne og den private sygeforsikring for at få dem kvalt, for at få dem aflivet.

Man gennemførte med den lov en ganske usømmelig forskelsbehandling af de forskellige forsikringsformer. Det forstår vi udmærket godt i dag, når man både fra socialdemokratisk side og fra det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen hører, at det er fuldkommen meningsløst, at man har fortsættelsessygekasser. Det er grunden til, at man gennemførte denne usømmelige forskel i behandlingen af de mennesker, der ønsker selv at klare deres sygeforsikring, og af dem, som ønsker at gå ind i en statsanerkendt sygekasse. Det er forskelsbehandling af borgerne. Endelig gennemførte man en kraftig favorisering af de anerkendte sygekasser i form af lavere hospitalstakster og eneret til at administrere sygelønsordningen; men det mest utiltalende middel var dog den tvang, man med loven indførte over for de mindrebemidlede. Det er dog ikke en samfundsforbrydelse, hvis en borger ikke lige netop oparbejder eller præsterer en indtægt, der er cirka dobbelt så stor som den gennemsnitlige skattepligtige indtægt i landet; men hvis han ikke præsterer en sådan indtægt, bliver hans grundlovssikrede foreningsfrihed taget fra ham, og dermed bliver — kan man vel også sige — de demokratiske menneskerettigheder taget fra vedkommende, fordi han har en for lav indtægt. Det stemmer i hvert fald ikke med, hvad vi her i Danmark forstår ved demokratisk tankegang.

I den tid, der er gået, siden loven blev vedtaget, har trekantregeringens midler til aflivning af de private sygeforsikringsfor-

eninger og fortsættelsessygekasserne vist sig meget, meget effektive. Afgangen har som bekendt været 100.000 af fortsættelsessygekassernes 400.000 medlemmer.

Nu kan man jo se noget forskelligt på, hvad årsagen hertil er. Den ærede ordfører for socialistisk folkeparti mente, at årsagen var, at befolkningen var så glad ved den nye lov og ved de tvangsbestemmelser, som denne lov indførte. Jeg er nu af den opfattelse, at årsagen til denne afgang var favoriseringen af medlemmer i de anerkendte statssygekasser, idet man dermed lokkede, propagerede o. s. v. folk over i de anerkendte sygekasser. Vi husker jo alle sammen den pjece, der blev udsendt til alle husstande: Der sker noget den 1. april, men hvad sker der? Det var et propagandaskrift, som mangler sit sidestykke i den politiske agitation her i landet — og det siger slet ikke så lidt.

Det stod helt klart, at hvis der ikke blev foretaget en ændring af den nugældende lovs bestemmelse om de medlemmer, hvis indtægt gik ned under sygekassegrænsen, og som ikke var overført til de anerkendte sygekasser inden den 31. december i år, var det fuldstændig sikkert, at så var det tilsigtede mål nået: man havde givet fortsættelsessygekasserne og de private sygeforsikringer dødsstødet.

Sådan stod sagerne i sommer, og derfor fandt i hvert fald vi, at borgerne måtte have krav på at få at vide, om det virkelig var regeringens og navnlig den radikale del af regeringens mening, at disse fortsættelsessygekasser skulle aflives, til trods for at de er opbygget af befolkningen og lovgivningsmagten i god forståelse med sygekasserne og igennem snart 50 år har løst en samfundsvigtig opgave på en måde, som ingen med nogen som helst ret kan kritisere. Det har vist sig, at de har løst opgaven på en særdeles tilfredsstillende måde for de mennesker, for hvem den skulle løses, nemlig dem, der havde en indtægt over sygekassegrænsen og — som man engang sagde — blev skudt ud i den kolde sne. Det var belønningen for den samfundsnyttige opgave, fortsættelsessygekasserne havde løst gennem snart 50 år: de skulle kvæles.

For at skaffe befolkningen klarhed over regeringens syn på det spørgsmål, om man